Gheorghe Rogoz

“Virusul”

Sperden, organismul galactic, pe care unii îl denumeau şi Lacteea, se simțea uneori rău. Fluxul său vital îl constituia energo-masa celor patru miliarde de sisteme stelare şi a celor peste 50 miliarde de planete şi sateliți, la care se adăugau miile de miliarde de asteroizi, meteoriți şi comete.

Orice microorgan-planetă sau globulă-asteroid bolnave, ce-şi pierdeau ceva din masa şi energia lor îl afectau. Introspecțiunea spațială i-a semnalat un mic sistem stelar ce prezenta unele difuncționalități, generate de un consum excesiv energetic al uneia din planete, a treia.

Anti-corpurile sale nu reacționaseră la informațiile inițiale, nesemnificative aparent, privind apariția unui minuscul virus, un Microb Organic, prescurtat MO sau OM, cu speranțe de viață de nano-clipe galactice, dar care totuşi persista incredibil.

Nu s-a putut stabili dacă fusese autogenerat accidental, sau fusese "importat" de la alte organisme galactice învecinate sau complementare în cadrul "schimburilor" energo-materiale periodice sau expansioniste.

Oricum nu mai avea importanță pe moment, ci doar pentru măsurile profilactice viitoare. Răul era deja creat şi avea tendința de a se extinde spre «organele stelare» vecine.

Apreciat drept « pericol inofensiv », i se schimbase calificativul după ce o expediție meteorică de rutină, aflată în zonă şi deviată pentru verificări pe Terra, cum au denumit-o, a fost practic « consumată » integral energetic de insignifianta planetă infestată bio-vegetal, înnainte de a-i atinge suprafața.

S-a dispus, pentru tratament, trimiterea unor « cromodine » teleportate, semiautonome, coordonate de cromoroboți de sacrificiu, adaptați la culoarea dominantă verde-albastru a planetei şi de o constituție asemănătoare biovirusului şi bio-microbilor complementari virusurilor vegetale.

Bazate pe principiul echilibrului total energetic, inclusiv fotonic, cromatic, gravific şi tele-energetic, cromodinele şi ocupanții lor s-au « trezit » în capcana bio-vege-energetică terrană cu o capacitate de acțiune drastic limitată şi cu o durată de funcționare nesemnificativă comparativ cu cea nelimitată avută inițial. Nici nu se mai putea pune problema unor tratamente. Informațiile transmise lui Sperden erau disparate, trunchiate, neselective, neconcludene ş.a.m.d., treptat dispărând cu totul ca urmare a disipării cvasi-totale a cromodinelor energetice în « vidul » sau « foamea » energetică locală.

După mai multe misiuni eşuate, în imposibilitate de a înțelege principiile micro-virusiene terrane, ce infestau treptat sistemul stelar, Sperden a decis « izolarea » organismului bolnav într-o carantină de câmp de forță gravific. Vor rămâne izolați complet, fără putința de a contacta alte sisteme-organ învecinate sau îndepărtate. În lipsa unor tratamente meteorice adecvate, rămânea valabilă opțiunea unei carantine nu prea îndelungate, de câteva zeci de clipe galactice. Datele culese cu sacrificiul expedițiilor, chiar trunchiate, evidențiau clar tendințele energofage ale bio-virusurilor, ce vor duce la saturarea şi autodistrugerea lor cvasi-totală.

Dacă boala va persista mai mult decât estimările inițiale, va analiza şi variantele de rezervă, iar în ultim caz, va trece la extirparea energo-masică a planetei în cauză şi, cacă se impune, a întregului sistem celular stelar infestat.

Prefera prima variantă, a izolării într-un univers paralel, ținând cont că şi în alte câteva sisteme celulare au fost sesizate mici infecții virusoidale, dar mult mai puțin agresive. Va avea timp pentru producerea de anticorpi. Nu excludea o posibilă ingerință în complexul său organic a altor organisme galactice învecinate. Ca urmare, picronii organici ar putea fi folosiți în viitor pentru a se apăra şi a-i infesta pe ceilalți galactici. Până atunci trebuia să izoleze şi să-i protejeze OM-urile, oferindu-le minimul energetic necesar într-o lume inaccesibilă pentru alții.

Era pentru prima oară când se gândea şi la apărare şi la atac în acelaşi timp. Creştea tot mai mult insistența unora de a se constitui într-un tot unitar megagalactic, în perspectiva unui Eu unitar cosmic. El nu agrea ideea. Cum, el, ditamai galacticul să devină o celulă nesemnificativă, cu funcții precise şi autonomie limitată, alături de alte 5 miliarde de galaxioni.

Auzise sau nu de ”calul troian ”, dar intuia rolul pe care biovirusurile OM îl puteau juca în acest sens pe lângă alții. Doar că le subestima... în ceea ce-l privea.